

“ANTI-TERÖR YASALARI”, GERİCİ DEVLET TERÖRÜ YASALARIDIR.

Dünyanın beli başlı emperyalist odakları her yıl, hatta yılda birkaç kere; “anti-terör yasaları”, “teröre karşı mücadele yasaları”, “bireyin özgürlüğünü koruma altına alma yasaları” olarak formüle ettikleri bazı yeni yasal düzenlemeler yapmaktadırlar. Bunları ülke insanlarının, biraz daha ileri giderek ülkenin çalışanları, işçileri, emekçileri, kadınları yani tüm toplum fertlerinin çıkarları, refahı ve mutluluğu için yaptıklarını yaygın bir propaganda/reklamasyonla açıklıyorlar. Uluslararası ilişkilerde de yayılım, hegemonya ve somut ekonomik çıkarlar açısından işgaller gerçekleştirdiklerinde, bir ülkeye/halka karşı savaş açtıklarında bunu da, o kara parçası üzerinde yaşamakta olan halkları gaddar diktatörlerden kurtarmak, o alanlara “özgürlük götürmek” propagandası ve toz-duman örtüleri altında yapmaktadırlar. Sözde özgürlükleri için bir halkın toplu katliam ve kitlesel sürgünlere uğratılması gerekiyor. Bunları ve bütün diğer kapitalist haydutlukları “teröre karşı”, “terörü önleme” yalan perdesi altında gerçekleştirmektedirler. Bundan ötürü önce “terör olgusu” nedir, terörün haklı olanı var mıdır sorularına kısa yanıtlar aramakta fayda vardır.

Doğu Almanyalı doğa bilimcisi Robert Havemann 1970’li yıllarda, nükleer silahlanmayla ilgili olarak yaptığı bir araştırmada; “yönetenler, içindekilere dış dünya ile her türlü iletişimi keserek yıllar boyunca yaşama imkânı sağlayacak bütün teknik imkânlarla donatılmış nükleer bomba sığınakları inşa ediyorlar...” devamla “bir hidrojen bombası; patlarlarken bin tane Hiroşima Bombası’ninkine karşılık düşen bir enerji miktarı salıverir. Bu, trinitrotoluol (TNT) adlı kimyasal patlayıcıdan tam 20 milyon tonun birinden patlaması sırasında meydana gelen enerjiye, 200 milyon yüz kiloluk bombaya ya da iki milyar ton kiloluk top mermisine eşittir. Bu da dünyada yaşayan her insan başına beş kilo patlayıcı madde(abç) demektir...” diyordu. Arkasından atom devlerinin elinde bu hidrojen bombalarından onbinlerce tane vardır demektir.

Bu satırların yazılması üzerinden neredeyse otuz yıl geçti. O günden şimdiye değin emperyalist atom devlerinin bu işi katbe kat geliştirdiklerini, rahatlıkla ispatlayacak tonlarca veri mevcuttur. 12 Eylül 2007 tarihinde, Rusya Genelkurmay başkanı yardımcısı Alexandır Rukschin “Rusya, bombaların babasını yaptı.(...) dünyanın en güçlü vakum bombasının ilk denemesi başarıyla sonuçlanmıştır... Bizim “bombaların babası” adını verdiğimiz silah Amerikan bombasından dört kat daha güçlü olmasına rağmen, ondan birkaç kat daha hafif” ve devamla: “bu yeni bomba, orduya ulusal güvenliği koruma ve terörist saldırılara herhangi bir yerde ciddi bir karşı koyma gücü verecek” demektir.

BM evrensel çocuk hakları bildirgesi, dünyadaki tüm çocukların beslenme, sağlık, eğitim vb. haklarını dünyanın altıbuçuk milyar insanına sözde deklare ediyor. Ama bütün kıtalarda günde binlerce çocuk bulaşıcı hastalıklardan, tedavisizlikten, kötü beslenme ve barınma ortamlarında ölmektedir. Ama beri yandan, İsve-

ç’te bulunan Barış Enstitüsü SİPRİ ve Uluslararası Af Örgütünün 2006 raporu; 2005 yılında silahlanmaya ayrılan oranın bugüne değin ayrılmış olanın çok üstüne çıktığını, daha önceki yıllarda 800-900 milyar dolar sınırlarında yapılan harcamanın 2006 yılında 1 trilyon 120 milyar doların üstünde olduğunu açıkladı. Bu miktar içinde ABD’nin payı altı yüz milyar dolar civarında. Ancak bunlar, bu faaliyeti yürütenlerce yapılan göstermelik resmi rakamlardır. Havemann’ın ifadesiyle “dış dünya ile her türlü iletişimi kesilen nükleer bomba sığınaklarında yapılan işlere harcanan miktarların açıklananın birkaç kat olduğunu tahmin etmek için yüksek zekâ ve feraset sahibi olmak gerekmiyor. Bu paraların, emeklerin, yeteneklerin ve başka olanakların yarısı dünyadaki tüm çocukların beslenme, sağlık, eğitim, barınma sorunları için harcanabilse; dünyadaki çocuk ölümlerinde belirgin azalmalar olmayacak mı? Bu kesin.

Bu veriler, ABD, İngiltere, Almanya, Fransa, Rusya gibi emperyalist odakların bu silahlanma yığınaklarıyla, açıkça dünya halklarının katliamına hazırlandıklarını tanıtmaktadır. Bundan dolayı terörizm yaftasını kendilerinden uzaklara savmaları çıplak bir yalandır ve buna asla hakları yoktur ve olamaz. Bunun açık kanıtı Afganistan, Irak, Filistin, Lübnan, Kürdistan ve başka yerlerde başlamış bulunan saldırganlık ve yapılan katliamlardır. İran etrafında düzmece senaryolar eşliğinde oluşturulan emperyalist işgal hazırlıkları ablukasıdır. O halde terörün gerçek kaynağı, gerçek terörist kim sorularının yanıtları da, bu birkaç kısa anekdotla bile rahatlıkla verilebilir.

Ülkelerde ve dünya ölçeğinde üretimle bölüşüm arasındaki makasın adeletsiz bir biçimde bir avuç sermayedar/tekel lehine açılması, işçi sınıfı ve emezden emekçi milyonların buna karşı gelişen ve gelişebilecek mücadelelerini gerici terörle, kanla bastırma ve egemenlik alanlarını genişletme ve birbirlerinin egemenlik alanlarını sınırlamak için silahlanıyorlar. Gerisi; Irak’ta kimyasal, atom bombalar aramak için oralara uzandıklarını anlatmak için uydurulan koca koca yalanların ayyuka çıkmasındaki gibi yalanlardan ibarettir. Bu gerçeği, yıllarca ABD istihbarat servislerinde çalışanların değişik nedenlerden dolayı sonraları yaptıkları itiraflarda görmekte mümkün. David Vincent takma adını kullanan eski bir ABD istihbarat görevlisinin “Zihin Savaşı Sanatı” başlıklı kitabından bir web sitesinde yayımlanan, G. Altınöğlü’nün çevirisini yaptığı bir bölümde istihbaratçı önce, çalıştığı birimleri ve kendi uzmanlık alanını tanımlayarak başlıyor.

“Psikolojik Harekat Benim Uzmanlık Alanımdır. Yapmış olduğum herşey çok gizliydi; bunların hepsi de kara (gizli- G. A.) programlar ve kara hareketlardı. Tanıdığım bazı kişiler CIA hesabına çalıştıklarını sanıyorlardı; ancak olay çok daha karmaşıktı. Ben istihbarat aygıtı içinde CIA, DIA, NSC, NSA, SAIC, Kara Kuvvetleri İstihbaratı ve daha az bilinen bir çok kuruluşta çalıştım. Dikkatimi psiharekatlar üzerinde yoğunlaşmadan önce gizli savaş misyonların-

da ve özel hareketlarda yer almıştım. İşimde başarılıydım ve saflarda hızla yükseldim. “Teröre Karşı Savaş” başlayınca özel askeri müteahhitlere danışmalarda bulunmak için bana epey para ödediler. Özel paramiliter birlikler en fazla para getiren işlerinin altından kalkmaya gereksinim duyduklarında, ellerinde Amerikalı vergi yükümlülerinin ödediği parayla yüklü çek defterleri olduğu halde bana gelirlerdi.

Hayal edebileceğiniz en kötü şeyleri, yeryüzündeki cehennemi görmüş biriymim ben. Arkadaşlarım kollarımın arasında öldü. Çürümüş cesetlerden oluşan yığınlar gördüm. Adamların, kadınların ve çocukların işkence görmelerine tanık oldum. Ve vahşi bir kölelik yaşamak üzere satılan ve erken yaşta ölümlü yüzüze gelen dehşete düşmüş ve şaşkınlık içindeki çocukların gözlerine.

Çok daha çarpıcı şeyler söyleyebilirdim; ama ne söylemek istediğimi anlıyorsunuzdur.

İşte benim yaşamım buydu ve başından beri bana, özgürlük için savaştığımı ve “iyi insanlar” hesabına çalıştığımı söylüyorlardı. Ne saçma bir yorum! Bu kara, yani saklı dünyada “iyi insanlar” yoktur; sadece farklı derecelerde kötüler vardır. Tuğgeneral Butler’in ünlü deyişiyle “Savaş bir haraç tezgahıdır.” Bunun özgürlük ve demokrasiyle hiçbir ilgisi yoktur. Bu iyinin kötüye karşı savaşımı değildir. Olan, bir avuç yaşlı ve anaların bellemiş gangsterin utanç verici miktarlarda para kazanması ve kin, şiddet ve seks köleleri üretmesidir.

İşin aslına bakılırsa hiçbir gözetim bulunmamaktadır! Bu; herşeyin yanınıza kar kalacağı, kimse bilgi sahibi olmadığı için hiçbir şeyin yasadışı sayılmayacağı ya da bilen bir kaç kişi varsa onların da işin içinde oldukları ya da çıkarları gereği susacakları anlamına gelir. İster silah, uyuşturucu, altın, elmas, kadın ya da çocuk kaçakçılığı yapıyor olun, zerrece farketmez. Kıdemli kadrolar paylarına düşeni aldığı sürece hiçbir sorun çıkmayacaktır. Önünde sonunda bu bir iktidar

sorunudur. Bu gezegenin gerçek yöneticileri doğal kaynakların (petrol, su, koltan, kobalt vs.) kilit önem taşıdığını bilmektedirler. “Teröre Karşı Savaş” kitlesel ölçekte jeostratejik kaynak yağmasının bir kılıfından başka bir şey değildir.(abç) Kuzey (“Orta” olması gerekiyor- G. A.) Afrika’daki savaşların konusu bile hep kaynakların yağmalanmasıdır Bechtel’deki bizim CIA delikanlıları Kongo Demokratik Cumhuriyeti’nin mineral kaynaklarını NASA uydularının yardımıyla inceledikten ve bu ülkenin “gezegenin en zengin toprak parçası” olduğunu keşfettikten sonra orada kıyamet koptu! Onlar, Kongo Demokratik Cumhuriyeti’nin topraklarında, diğer bir dizi yaşamsal önemde kaynağın yanısıra dünya koltanının yüzde 80’inin bulunduğu anladılar. Koltan olmaksızın, bilgisayar yongalarını gerektiren hiçbir teknolojiye -bilgisayarlar, cep telefonları, uydular ve tabii silah sistemleri- sahip olamazsınız.(abç) Dolayısıyla Bechtel’in ve CitiBank’ın adamları, Dünya Bankası, IMF ve bir dizi gizli öge o bölgede birbirini izleyen vahşi rejimleri destekliyorlar. Orada dört milyondan fazla insan öldü ve ölmeye devam ediyor.

Aynı husus Ortadoğu’nun petrolü için de geçerli. Irak’ın özgürlüğünün umurlarında olduğunu mu sanıyorsunuz? Sizi bunun böyle olduğuna inandırmak için epey çaba harcadık; ama bakın Irak halkı bunların umurunda bile değildir. Bunlar Irak’ta yaklaşık bir MİLYON insan öldürdüler! Bu bir abartma DEĞİL! Ama Irak’ın petrolü fazlasıyla umurlarındadır. Onlar Suudi petrolünü de önemiyorlar ve orada kendi halkını vahşi bir biçimde ezen bu diktatörlükle tatlı bir anlaşmaları var. Eğer sorun özgürlük ve demokrasi ise, buyrun Suudi halkını kurtarın. Acaba 11 Eylül teröristlerinin 15’inin Suudi Arabistan kökenli olmasının nedeni neydi? Biz, kendi halkını ezen bir rejimi destekliyoruz. Biz petrol cephesinde bizimle işbirliği yaptıkları için onları destekliyoruz. O halde onlara neden saldıralım ki? Irak’ı vuralım. Onlar bize petrol

